

Cílem mé diplomové práce je teoretická analýza vzniku a vývoje tohoto typu adaptačního chování. Kladu důraz především na skutečnost, že umělecké formy symbolického výrazu a lidské vědomí nevznikly samy od sebe, ale že byly součástí dlouhodobého evolučního procesu v rámci vývoje druhu, jakožto neoddělitelné součásti sociálně-kulturního chování, a že náhlá "lidská revoluce" I tak jak je vnímána v souvislosti s obdobím mladého paleolitu, je, co do důsledku, logickým vyvrcholením antropogeneze.

V úvodu své práce připomínám základní dva teoretické přístupy k dané problematice, z nichž jeden hledá východiska v náhlé "revoluční" proměně, tak jak se náhle objevila v kultuře aurignacienu někdy před 40 000 lety, ten druhý naopak v gradualistické perspektivě, nacházející svá východiska již v období středního paleolitu (350/250 000 - 40 000 let B.P.)

V následujících kapitolách kladu důraz na vývoj v jednotlivých hominizačních komplexech tak, jak jsou předkládány současnými vědeckými studiemi. Současně rozvíjím vlastní příklon k "evolučněji" pojaté hypotéze o vzniku vlastního reprezentativního chování člověka.

V kapitole o jednotlivých interpretačních přístupech k paleolitickému umění se zaměřuji na jejich reduktivní přístupy, které neponechávaly mnoho prostoru pro vlastní lidskou imaginaci a fantazii jakožto předpokladům pro vznik vlastního zobrazujícího přístupu, a které ovlivňovaly vědecké uvažování až do 90. let minulého století.

Na závěr chci na příkladu jihofrancouzské jeskyně Chauvet (32 000 let B. P.) poukázat na proměnu gradualisticky pojatého názoru, podle kterého se vývoj paleolitického umění vytvářel plynule od primitivnějších a naivnějších pojetých počátků v aurignacienu až k jeho dokonalému, komplexnímu a sofistikovanému vyvrcholení v období magdalénia, tak jak je prezentován například ve španělské jeskyni Altamira. Takovýto náhled je právě v souvislosti s nálezy v Chauvet již vnímán jako překonaný.